

**ЗВЕРНЕННЯ ВЛАДИК УГКЦ У ПОЛЬЩІ
ДО ЗАРОБІТЧАН З УКРАЇНИ
ЯКІ ЗНАЙШЛИСЬ НА ТЕРИТОРІЇ
ПЕРЕМИСЬКО-ВАРШАВСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ**

Слава Ісусу Христу!
Дорогі у Христі Брати і Сестри!

Від довгого вже часу ми є свідками великої мандрівки народів – втечі від війни, або біди людей з Близького Сходу, які примушені залишати свої хати та рідний край. Їхня мандрівка закінчується часто втратою найціннішого добра, яким є життя своє, чи близьких осіб та розірванням в'язів з тим, що рідне і близьке.

Недоля сьогоднішніх втікачів наводить на думку лихоліття нашого народу, як у давні часи так і тепер. Українці розсіяні по цілому світі. Вони є в обох Америках, де перші економічні емігранти з Галичини прибули на початку ХХ століття в пошуках кращої долі. Ще скоріше багато наших співбратів доля примусила шукати місця для себе та своїх близьких на південних територіях сучасних Балкан. Годі зчислити українців злочинно виселених на безмежні та холодні землі далекого Сибіру. Від біди та горя українці мандрували по цілому світі також після Другої світової війни та знаходили для себе місце у різних країнах західного світу. Близько пів мільйона наших людей було переселених у половині сорокових років минуло століття з рідних земель, тзв. Закерзоння, на Радянську Україну. Решта, біля 150-ти тисяч людей, були примусово виселені з Лемківщини, Перемищини, Любачівщини на західні землі післявоєнної Польщі в наслідок *акції Вісла*.

На жаль, на цьому скитальщина нашого народу не закінчилась. Пам'ятаємо масові виїзди нашої молоді у вісімдесятих роках з Польщі до вільного світу. Залишило нас тоді майже ціле покоління молоді. Від дев'яностих років розпочалась мандрівка нашого народу з України, яка триває до сьогоднішнього дня. Мільйони людей у пошуках праці продовжують виїжджати з України на Захід та у різні інші частини світу, щоб заробити кошти на утримання своє і своїх близьких та забезпечити їм гідне життя. Неодноразово відбувається це коштом великої внутрішньої травми з причини необхідності залишати своїх близьких та свій рідний край. Трапляється, що шукаючи кращої долі емігранти гублять своє здоров'я або навіть життя. Ще частіше втрачають вони свої родини, які вбиває довга розлука.

Українців можна сьогодні зустріти, мабуть, у всіх країнах Західної Європи, Північної і Південної Америк та Австралії. Українці є також в Росії, в Азії, на Близькому Сході та на

африканському континенті. В багатьох країнах, наприклад, в Іспанії, Португалії та Італії, треба від самого початку творити структури нашої Церкви.

На наших очах сотні тисяч українців прибувають також до Польщі, щоб тут знайти працю, або розпочати навчання у вищих навчальних закладах. Не дивує вже нікого, що на вулицях польських міст дуже часто чути українську мову, на рівні, або навіть й частіше, як інші чужі мови. Також в багатьох наших церквах помітно збільшилось число вірних, які відвідують їх у неділі.

Радіємо з присутності у наших храмах побратимів з України та одночасно відчуваємо, що їхня присутність є для нас – нашої Святої Греко-католицької церкви, для мирянських організацій та для всіх українців, які народились і живуть в межах Польщі – одночасно великим даром і ще більшим викликом. Неодноразово задаємо собі питання, яким чином можемо допомогти нашому народові, який так численно приїжджає з України до Польщі?

Даючи відповідь на це запитання усвідомлюємо собі передусім, що новоприбулі мігранти з України є для нас нашими братами-сестрами, яких ми зобов'язані прийняти з відкритими руками та гарячими серцями у наших парафіяльних спільнотах. Наші церкви є для вас, дорогі брати і сестри, відкритими і ми хотіли б, щоб ви почувались у нас, як у себе вдома. Хочемо зробити для вас відкритими також наші парафіяльні зали – світлиці, щоб ви мали можливість зустрічатись не лише з співтоваришами по недолі у скитальщині, але також у спільноті з нашими парафіянами, які народились та ціле своє життя прожили у Польщі. Тому звертаємось з закликом до наших священиків та мирян, щоб парафіяльні церкви і громади були відкритими для наших братів і сестер з України та щоб парафіяльні спільноти були готовими прийняти з доброзичливістю кожну особу, яка приїжджає до Польщі з України. Закликаємо також наше духовенство і наших мирян, щоб всюди там, де є така потреба, дати можливість новоприбулим з України зустрічатись в парафіяльних приміщеннях так, як це вже діється у багатьох наших парафіях. Там, де немає відповідних світлиць потрібно прийняти відповідні заходи, щоб мати змогу користатися з приміщень українських громадських організацій, якщо такі є, або з приміщень інших громадських організацій, чи з римо-католицьких парафіяльних залів.

Однак найперше потрібно, щоб ніхто з осіб які приходять до наших церков, не почувався в них чужим, непотрібним та самотнім. Священикам та парафіянам потрібно звернути доброзичливу увагу на кожного емігранта з України, який відвідає нашу церкву. Потрібно дати їм відчуття, що вони знайшлися в родині близьких та прихильних їм осіб.

Ми однак є свідомі, ще не у всіх містах Польщі є греко-католицькі парафії. Координати тих, які існують, можна знайти на наших єпархіяльних сайтах: www.cerkiew.net.pl та www.cerkiew.org, або на інтерактивній світовій карті нашої Церкви, приміщеній на загальноцерковному сайті www.map.ugcc.ua. Там подані координати багатьох наших парафій в Україні, в Польщі та в інших країнах. Звертаємось з гарячим проханням до наших заробітчани з України, яким прийшлося шукати праці чи науки у Польщі, подавати до єпископських Консисторій в Перемишлі та у Вроцлаві інформації де є вірні нашої Церкви, які потребують душпастирської допомоги греко-католицького духовенства.

Наші парафіяльні спільноти повинні бути відкритими для вірних нашої Церкви з України, але також самі заробітчани повинні шукати своєї церкви всюди там, де кинула їх доля. Як буде таке бажання і потреба то ми готові розпочати заходи, щоб відкрити нові парафії всюди там, де знаходиться громада новоприбулих. Контакт до наших єпископських Консисторій можна знайти на згаданих вище єпархіяльних сайтах.

Закликаємо також наших заробітчани з України активно включатись в життя наших парафій у Польщі. Перш за все, запрошуємо до участі у щонедільних та святкових Службах Божих. Не можна присвячувати увесь час лише на працю та на збільшення заробітку. Потрібно призначити також час на відпочинок та на це, щоб згідно з Божими заповідями вшанувати святий день. Запрошуємо також громадян України, які перебувають тепер у Польщі, включатись у діяльність наших церковних хорів, парафіяльних душпастирських рад та різних установ, які діють при парафіях. Також ви, заробітчани, маєте найкращий контакт зі своїми співтоваришами заробітчанської неволі, яким можете та повинні пригадувати про обов'язок відвідувати церкву та вести християнське життя.

Батькам, які зі своїми родинами приїхали до Польщі з України, хочемо пригадати, що їхнім обов'язком є, щоб їхні діти брали участь у навчанні катехизму і то не лише до часу Першої Сповіді та Першого Причастя, але також протягом всіх класів початкової, гімназійної та середньої шкіл. Ваші діти повинні теж брати участь у вивченні рідної мови. Суботні школи знаходяться у всіх більших наших осередках. В іншому випадку може дійти до ситуації, що Ваші діти, які народились в Україні, забудуть рідну мову. Студентську молодь з України гаряче запрошуємо брати участь у катехитичних зустрічах організованих для молоді при наших парафіях.

Дорогі у Христі брати і сестри!

Наші предки, які майже сімдесят років тому були насильно виселені в рамках акції *Вісла* з рідних земель і були приречені на

повну асиміляцію, зберегли, у великій мірі, аж досі свою церковну і національну ідентичність. Завдяки цьому маємо сьогодні у Польщі Митрополію, дві єпархії та близько 150 парафій УГКЦ. Могло так статись тому, що наші предки були людьми глибокої віри, любили свою Церкву та мали в собі інстинкт самозбереження. Наші діди і наші батьки за всіляку ціну намагались в трудних часах комуністичного режиму творити парафіяльні структури рідної Церкви, святкувати церковні празники у своїй церковній традиції та зберігати рідну мову у рідинах.

Сьогодні така любов до Церкви, детермінація та інстинкт самозбереження потрібні також вам, дорогі брати і сестри прибулі до Польщі з України, щоб перебуваючи поза батьківщиною не затратити своєї церковної та національної ідентичності. Воно може видаватись неможливим, але у практиці щоденного життя дуже легко забути про свою Церкву, забути свою рідну мову, виправдовуючись потребою доброго вивчення польської мови. За короткий час можете переконатись, що появиться проблема спілкування зі своїми дітьми у рідній мові, а рідна Церква може стати для них чужою. Покидаючи фізично батьківщину можна також відчужитись від неї душевно.

Однак закликаємо та запрошуємо всіх вас до наших церков головно тому, щоб ви, перебуваючи далеко від батьківщини, мали можливість користати зі Святих Таїнств у рідному обряді, вести життя згідне з Євангелієм і Божими заповіддями та церковним вченням. Глибоке християнське життя допоможе вам також зберегти нерозривність подружжя та єдність ваших родин.

Нехай Господь щедро благословить всіх вас, які змушені змирятись у своєму житті з заробітчанською долею. Просимо пам'ятати, що тут, далеко від ваших рідних хат, маєте близьких вам людей, які почувують себе синами і дочками цієї самої Церкви та цього самого народу.

З архиерейським благословенням

+ Євген Попович

Архієп. Євген Попович

Митрополит Перемисько-Варшавський

+ Володимир Р. Юшак

+ Володимир Р. Юшак, ЧСВВ

Владика Вроцлавсько-Гданський

Перемишль -Вроцлав, дня 24 червня 2016 р.

